

HOMOSEXUALITATEA:

**PROPAGANDĂ
A
DEGENERĂRII
UMANE**

Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani

- 1.22** „Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni
- 1.23** Și au schimbat slava lui Dumnezeu Cel nestricăcios cu asemănarea chipului omului cel stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor.
- 1.24** De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurilor lor între ei,
- 1.25** Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!
- 1.26** Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii;
- 1.27** Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.
- 1.28** Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în conștiință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine.
- 1.32** Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac.“

STIMAȚI DEPUTAȚI ȘI SENATORI AI PARLAMENTULUI ROMÂNIEI,

Reformularea Articolului 200 privitor la practicile contra firii într-o perspectivă echivocă și indirect aprobativă ne produce mâhnire și îngrijorare. De aceea simțim că este de datoria noastră să ne facem ecoul și interpretul conștiinței moral-spirituale creștine și românești și să vă cerem, cu toată considerația pe care v-o purtăm, să reveniți asupra acestei formulări care lezează învățătura moral-românească, fondată pe Revelația biblică, despre demnitatea și vocația omului ca ființă creată după chipul lui Dumnezeu.

Noi, românii, ne-am născut creștini pe aceste plaiuri binecuvântate de Dumnezeu iar în istorie poporul și-a plămădit și hrănit ființa sa din Evanghelia Mântuitorului nostru Isus Hristos. Preceptele evanghelice au fost transmise din generație în generație, de la părinți la copii, de la sfântul altar al Bisericii și de la cel al familiei, ceea ce a dat naștere la un mod creștinesc de viață fundamentat pe valorile nepieritoare ale credinței în Hristos.

Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moștenit și și-a cultivat un respect deosebit față de familie, numită și „Biserica de acasă“, având convingerea că este instituită și binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect față de familie s-a concretizat în grija pentru o viață curată și echilibrată în orice împrejurări, ajutoarea reciprocă a soților și a semenilor, nașterea de prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societății românești. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoșii noștri au știut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal și cu înțelepciune au lucrat pentru înlăturarea răului și promovarea binelui.

Structurile europene ne vor primi, contrar aparențelor, în sânul lor, cu specificitatea noastră, cu identitatea noastră creștină tradițională dacă se vrea, totuși, un dialog și o bogăție de valori spirituale iar nu o unitate impusă în mod artificial.

Biserica respinge iubirea necurată pentru a proteja și promova iubirea sfântă așa cum este dorită de Dumnezeu, Creatorul omului; respinge tirania patimilor egoiste și fără rod de viață, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute; respinge ceea ce este împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei.

În același timp este bine să se cunoască faptul că Biserica asigură mântuirea tuturor celor bolnavi sufletește sau trupește prin mijloacele ei specifice de însănătoșire.

Totodată, Biserica în calitatea sa de conștiință morală unificatoare a poporului român, fără a se substitui Parlamentului României, face un apel către credincioșii ei membri ai Parlamentului să promoveze acele formulări de legi care apără demnitatea omului, sănătatea morală a poporului, stabilitatea familiei și renașterea spirituală a societății românești.

Cu speranța în biruința binelui, rugăm pe Dumnezeu să reverse asupra tuturor binecuvântarea iubirii Sale dătătoare de viață!

DOMNULE PREȘEDINTE ION ILIESCU,

Subsemnații, convinși sincer că doriți ca și noi realizarea unei legislații profund democratice în România, care să garanteze atât libertatea și drepturile omului, cât și eficiența ocrotire a fiecărui cetățean, ne adresăm Domniei voastre în problema homosexualității, cu ocazia discutării în Parlamentul României a modificării art. 200 din Codul penal.

Propunerea vizează legalizarea relațiilor sexuale între persoane de același sex, pedepsirea fiind limitată numai în cazurile petrecute în public, sau însoțite de scandal public.

Ne înțelegeți surprinderea și îngrijorarea că s-a ajuns la posibilitatea legalizării unui păcat strigător la cer în societatea românească, creștină de aproape 2000 de ani.

Vă este, desigur, bine cunoscut, că scopul este declararea acestei fărădelegi drept act normal și, prin urmare, fără pericol social, fapt valabil doar într-o lume fără Dumnezeu.

Motivele pentru care apelăm la Domnia voastră sunt determinate de consecințele dezastruoase și ireparabile la care s-ar ajunge în scurt timp.

Din practica altor țări, vedem că orice limitare a viciului sodomiei, după legalizare, devine iluzorie, deoarece numărul celor căzuți în robia acestui păcat crește continuu, prin prozelitism, cu succes în special în rândul copiilor și tinerilor, care pot fi mai ușor înșelați.

Credem că doriți ca și noi, să nu ne ajungă copiii homosexuali.

Dacă măsurile de limitare ar fi eficiente, homosexualii ar dispărea, neputându-se înmulți natural.

Pe măsură ce numărul lor crește, cresc și presiunile în scopul obținerii de noi drepturi: organizarea ca minoritate sexuală, căsătorii între doi bărbați sau două femei, dreptul acestor cupluri de a înfia copii, legalizarea practicării acestor relații sexuale între majori și minori, precum și a minorilor între ei, dreptul la cluburi, sedii, propagandă în presă, la radio, TV etc.

Toate acestea sunt însoțite de scăderea natalității și răspândirea cumplită a bolii SIDA.

Iată unde putem ajunge, legalizând un păcat interzis de morala creștină.

Cauzele imposibilității practice de a proteja membrii normali ai societății, după legalizarea homosexualității, sunt:

1. Sodomia poate fi prezentată ca un act normal, născând grave confuzii între normal și anormal, legal și ilegal, bine și rău, noțiuni clar delimitate de principiile creștine lăsate de Dumnezeu.

2. Homosexualii se pot prezenta ca oameni cu un comportament normal, fără pericol pentru societate, iar promiscuitatea lor morală, ca alternativă la morala creștină.

De aceea, numai menținerea articolului 200 în forma sa actuală poate ocroti cetățenii de urmările extinderii acestui viciu contra firii.

Mai pe larg, consecințele din perspectivele teologică, juridică, medicală, sociologică și civică sunt prezentate în materialele alăturate.

Convinși de buna-credință, înțelepciunea și responsabilitatea Domniei voastre, vă rugăm, în numele BUNULUI DUMNEZEU, să găsiți modalitatea de a împiedica legalizarea viciului sodomiei, apărând societatea creștină românească, așa cum au făcut toți marii noștri conducători de-a lungul istoriei.

Domnului Ion Iliescu, Președintele României

TEOCTIST,
Patriarhul României

T. Teoctist

DANIEL, Mitropolitul
Moldovei și Bucovinei

Daniel

ANTONIE,
Mitropolitul Ardealului

+ *Antonie*

NESTOR,
Mitropolitul Olteniei

+ *Nestor*

NICOLAE,
Mitropolitul Banatului

+ *Nicolae*

LUCIAN, Arhiepiscopul
Tomisului

Lucian

BARTOLOMEU,
Arhiepiscopul Clujului,
Vadului și Feleacului

*Bartolomeu
al Clujului*

PIMEN,
Arhiepiscopul Sucevei

Pimen

VASILE,
Arhiepiscopul Târgoviștei

+ *Vasile*

FRĂȚIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ:

Președinte,
prof. dr. Constantin
Bălăceanu Stolnici

Constantin

- Vicepreședinte,
prof. dr. preot
Constantin Galeriu

- Vicepreședinte
prof. univ. dr. Emilian
Popescu

Emilian

- Vicepreședinte,
Starețul Mănăstirii Sitaru,
Arhimandrit Damian Bogdan

Damian Bogdan

- Vicepreședinte,
dr. jurist monah
Gherasim Părăușanu

Gherasim Părăușanu

- Vicepreședinte,
pr. Gheorghe Popovici

Gheorghe Popovici

**ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTINI
ORTODOCȘI DIN ROMÂNIA:**

Președinte,
Bogdan Petrache

- Vicepreședinte,
Tudor Popescu

Tudor Popescu

- Vicepreședinte,
Sabin Vodă

Sabin Vodă

LIGA TINERETULUI ORTODOX ROMÂN:

Președinte,
Gheorghe Nuță Popescu

**SOCIETATEA NAȚIONALĂ A FEMEILOR
ORTODOXE DIN ROMÂNIA:**

Președinte,
ing. Ecaterina Moldoveanu

**ASOCIAȚIA MEDICAL-CREȘTINĂ
„CHRISTIANA“**

Președinte,
dr. Pavel Chirilă

**ASOCIAȚIA PENTRU PROTECȚIA
FEMEILOR ȘI A FAMILIEI „SF. MARIA“**

Președinte,
ing. Beatrice Mistodinis

Câte un exemplar din acest memoriu a fost înaintat și dlui Nicolae Vacăroiu – Prim-ministru, dlui Vasile Gionea – Președintele Curții Constituționale, Dlui Oliviu Gherman – Președintele Senatului, Dlui Adrian Năstase – Președintele Camerei Deputaților.

A.S.C.O.R. mulțumește Prea Fericitului Părinte Patriarh, Înalților ierarhi și asociațiilor creștine pentru sprijinul acordat în susținerea acestui memoriu.

mai 1995

APEL

Domnilor parlamentari,

Lucrarea de față este rodul unei dezbateri inițiate de ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTINI ORTODOCȘI din România (A.S.C.O.R.).

La această dezbatere publică, ținută în Aula Universității din București, la data de 19.01.1995 s-a citit mai întâi cuvântul P.F. Părinte Patriarh Teoctist și au participat teologi, juriști, medici, sociologi și alți invitați, fiecare exprimându-și poziția asupra HOMOSEXUALITĂȚII.

Opțiunea noastră este profund umanist creștină și distinge clar între persoana umană și patimile ei.

Nu incriminăm persoane și compătimim pe acești semeni ai noștri dar nu putem accepta legalizarea unui rău care îmbolnăvește o parte din membrii societății și riscă să ducă la degenerarea familiei umane.

Mesajul nostru vă roagă să nu ne facem vinovați și cu acest rău în fața lui Dumnezeu, în fața neamului nostru, a umanității și a istoriei.

În acest scop ne-am unit conștiințele și forțele pentru a atrage atenția factorilor responsabili ai țării noastre și, în măsura în care vom găsi audiență, Consiliului Europei.

Materialele care urmează susțin fără echivoc menținerea art. 200 în forma sa actuală, fiind scrise de personalități unanim recunoscute în domeniile teologiei, dreptului, medicinei și sociologiei arătând că homosexualitatea este un păcat strigător la cer și împotriva firii umane, o infrafracțiune, un viciu și un pericol social.

Dacă și în ciuda unor argumente atât de clare și de competente vom asista la modificarea art. 200, permițându-se astfel crearea minorității homosexualilor, vom considera acest lucru drept o lezare a voinței poporului român ce s-a declarat în proporție de peste 95% creștin.

În asemenea condiții ne vom considera îndreptățiți să începem prin intermediul bisericilor, al organizațiilor creștine și studențești o amplă campanie națională de conferințe, mitinguri, articole în presă, liste de semnături etc. pentru a informa populația asupra pericolului legalizării homosexualității precum și pentru a determina factorii politici să țină cont de dorințele alegătorilor.

Cu deosebit respect,

- ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTIN-ORTODOCȘI din ROMÂNIA
- FRĂȚIA ORTODOXĂ din ROMÂNIA
- LIGA TINERETULUI ORTODOX din ROMÂNIA

VEDERE CREȘTIN-ORTODOXĂ ASUPRA HOMOSEXUALITĂȚII

Preot Prof. Univ. Dr. Constantin Galeriu

Se cuvine a preciza mai întâi statutul sacru, original, al condiției umane. Revelația biblică ne încredințează: „să facem om după chipul și după asemănarea noastră... Și a făcut Dumnezeu pe om după Chipul Său; după Chipul lui Dumnezeu l-a făcut bărbat și femeie.” (Facerea 1,26-27). Perechea umană este, deci, fundamentală; o atestă Revelația biblică și, în același timp, o atestă și natura, altfel spus, Revelația naturală. Trebuie observat, de asemenea, că perechea, bărbătesc-feminin, străbate întreaga creație, la toate nivelurile și dezvăluie deodată distincția dintre bărbătesc și feminin și totodată comuniunea lor constructivă, creatoare. Acesta este statutul original, fundamental al condiției noastre umane pe care se întemeiază existența și viața, întreaga istorie. În acest sens, perechii umane, constituită din bărbat și femeie, Dumnezeu i-a poruncit: „...creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți...” (Facerea 1,28). Astfel, procreația împreună cu crearea de valori, constituie scopul propriu-zis al vieții noastre. Prin urmare, ne împlinim vocația în actul creator, în faptul de a fi Zidiți după Chipul și în vederea unei nesfârșite asemănări cu Însuși Creatorul. Chemarea noastră este de a fi deopotrivă creatori de valori cât și răspunzători pentru creație.

E lesne de sesizat că dimensiunea și tensiunea creatoare e caracteristică întregerii naturi. Te întrebi ce s-ar petrece dacă homosexualitatea s-ar răspândi la nivelul biologic, al animalelor; nu ne-am afla în pragul dispariției creației?

Poziția Revelației biblice față de această tulburare și aberație sexuală este menționată clar și energic în mai multe locuri. În Vechiul Testament ni se spune: „să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune” (Levitic 18,22) și tot aici este cunoscut cazul celor două cetăți Sodoma și Gomora care au pierit din cauza acestor aberații, perversități ale făpturii umane (Facerea 19,4-28). În Noul Testament, acest act este sancționat, precum urmează: „Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor” (Rom. 1,26-27).

De observat că în Noul Testament, faptul este evocat numai în Epistola Sfântului Apostol Pavel prin care se adresează Romanilor, ceea ce arată că în acea vreme o asemenea practică era răspândită mai ales la Roma, deci în Apusul Europei.

Analiza acestor stări expuse în Sfânta Scriptură ne duce la concluzia că homosexualitatea, bărbătească sau feminină, reprezintă în Vechiul Testament – spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar în Noul Testament – păcat împotriva firii. Deci, este alterată firea.

În acest sens, Sfântul Ioan Damaschin definește răul, păcatul, drept lipsa bineului și abaterea de la starea conformă firii la una contrară firii (Dogmatica IV, 20).

Biserica, având în vedere tocmai faptul de a fi împotriva firii, a creației, trece acest păcat între cele „strigătoare la cer”.

Găsim oportun să menționăm aici și din canoanele Sfinților Părinți care privesc această depravare umană. Acest păcat este sancționat cu excluderea de la împărtășanie pentru 15 ani în canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare sau pentru 18 ani în canonul 4 al Sfântului Grigore de Nisa. Iar Sfântul Ioan Postitorul adaugă: „noi însă socotim că pentru trei ani să se excludă de la împărtășanie unul ca acesta, plângând și ajungând, și spre seară mâncând mâncăruri uscate și 200 de metanii făcând. Iar dacă se dedă mai mult trândăviei, să împlinească 15 ani” (canonul 29). Trebuie arătat că prin canoanele menționate, Biserica sancționează **această tristă decădere**

umană, atât pentru a preciza în conștiința penitenților că homosexualitatea reprezintă un act grav împotriva vieții însăși cât și în scopul de a oferi un remediu, un tratament duhovnicesc. Pentru că nu trebuie omis esențialul și anume că păcatul este în primul rând o boală a sufletului.

Atunci, fundamental, sufletul trebuie vindecat. Și credem că în suflet trebuie restaurată convingerea sacră că există această ordine divină a firii, fără de care nici nu poți distinge limitele între normal și anormal, sănătos și bolnav, bine și rău. Ori, cu certitudine, acest act fie că e săvârșit cu o conștiință a erorii sau nu, e nefiresc, dereglează, tulbură ordinea firii. În slujirea autentică a vieții nu există vreun alt „model de viață alternativă”; **homosexualitatea nu este viață, este antiviață.** Asemenea oameni, frați ai noștri, sunt în suferință, pătimesc fără să-și dea seama; e o dureroasă miopie spirituală, nu fără primejdie. SIDA și unele cazuri de sinucidere sunt mărturii tragice.

Un savant contemporan – Francois Jacob – observă adânc: „E o cerință a spiritului uman să aibă o reprezentare a lumii care să fie unificată și coerentă. În lipsa acesteia, apar anxietatea și schizofrenia” – Unitatea și coerența se asigură prin unitatea și armonia legilor care susțin și conduc creația. Toate aceste legi sunt în slujirea existenței și vieții.

Trebuie să ne apropiem cu dragoste și delicatețe de acești frați ai noștri și să le arătăm că sunt împotriva legii lui Dumnezeu, atunci când ei își mărturisesc credința și că sunt împotriva lor înșiși, a sănătății lor, dacă ne adresăm unor sceptici în credință. Să înțeleagă profund că fapta lor nu este o acțiune subiectivă care să nu intereseze societatea și, mai ales, Biserica. Sfântul Apostol Pavel spune: „Nimeni dintre noi nu trăiește doar pentru sine...” (Romani 14,7). Și „...dacă un măduțar suferă, toate măduțarele suferă împreună” (I Corinteni 12,26). Noi toți suferim unii pentru alții și împreună. Să-i rugăm să cugete mai profund asupra motivației, impulsului și scopului acestei manifestări morbide. În ultima instanță, nu este vorba decât de plăcere, poftă, voluptate. Dar poate fi plăcerea scopul vieții? Aceasta poate însoți acțiunile noastre: mănânc din plăcere...; dar, nu poate fi ea însăși un scop în sine. Tocmai aici se descoperă o formă tragică a răului observată și de Biserică și de cercetare științifică în psihologie: în loc de guvernarea sensurilor raționale, creatoare, se instituie guvernarea simțurilor, a poftelor deșarte; și care pot fi, alături de aceasta de care ne ocupăm, și pofta de putere, de distrugere etc. Noi nu am fost făcuți pentru o existență goală de sens creator. Ce valori produce voluptatea?

Să întemeiem o dată mai mult în conștiință criteriul precis care distinge binele de rău. Acest criteriu e pus în lumină, fundamental, de actul creator. Bine e tot ceea ce creează, dă viață, salvează; rău e tot ceea ce e lipsit de sens creator sau distruge. Mântuitorul învață: „După roade îi veți cunoaște pe oameni...” (Matei 7,16).

Să fie încredințate aceste suflete suferinde că orice păcat se poate ierta, iertarea însemnând și vindecare prin credință și nevointă ascetică; prin luarea Crucii, prin rugăciune, post, înfrângere, prin Sfânta Taină a Mărturisirii.

În final, se cuvine să mai precizăm că poziția noastră, a Bisericii, este spirituală și morală. Din punct de vedere juridic suntem pentru toleranță. Compătimim pe acești frați în suferința lor, dorind sincer să le venim în ajutor și ne rugăm pentru dânsii. Dar, nu putem fi nicidecum pentru legalizarea răului, a păcatului.

Nu putem spune: „răului – bine și binelui – rău” (Isaia 5,20). Această problemă privește societatea, privește neamul. Sănătatea spirituală și morală a neamului trebuie să ne fie o preocupare esențială. Și nu o putem păstra, câtă este, și, cu atât mai mult, îmbunătăți, decât pe criterii stabile, fundamentale, de nestrămutat. De o adâncă semnificație este, și aici, acest cuvânt al Mântuitorului „...oricine aude aceste cuvinte ale Mele – ale Evangheliei – și le îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe piatră. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut fiindcă era întemeiată pe piatră. Și, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemenea-se-va bărbatului fără minte care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și căderea ei a fost mare.” (Matei 7,24-27).

Casa, edificiul unui neam trebuie clădit pe piatră, pe adevărul și legea eternă, divină, de neschimbat.

HOMOSEXUALITATEA ȘI TRATAMENTUL EI LEGISLATIV

*avocat Emil Popescu, membru în Comisia
juridică a Camerei Deputaților,
deputat București*

În rândurile ce urmează nu putem face o analiză exhaustivă, ci cel mult o abordare – în plan juridic – a principalelor aspecte ale acestui fenomen nociv.

Considerațiuni preliminare

Lumea contemporană este confruntată cu numeroase fenomene nocive; unul dintre ele este homosexualitatea, în manifestările ei mai recente (ne referim la ultimii zece-doisprezece ani).

Homosexualitatea nu este o boală, ea este un comportament sexual aberant, deviant, deosebit de periculos prin consecințele sale nemijlocite asupra partenerilor, cât și prin consecințele imprevizibile dar multiple, asupra societății. Aspectele medico-psiho-sociale sunt abordate distinct.

Ceea ce unora le pare admisibil și ușor de tolerat, reprezintă în realitate un fenomen deosebit de periculos, mai ales dacă privim fenomenul în conexiunile lui cu echilibrele preexistente și prestabilite de divinitate, în cadrul naturii înconjurătoare, natură din care omul face parte, și din care omul nu trebuie să se desprindă, și nu trebuie să devină opus al ei. Omul normal trebuie să rămână pe cât posibil în natură, respectând conștient echilibrele acesteia și, mai restrâns, echilibrele care asigură perpetuarea speciei umane în condiții de normalitate.

Legiuitorii au sesizat dintotdeauna pericolozitatea acestui fenomen pentru societate, pentru individ, ca parte a societății, și mai ales pentru familie ca celulă de bază a societății.

Devenind prin proliferare și prin consecințe un fenomen socialmente periculos, fapta a fost calificată drept **infracțiune**, și deci **pedepsită penal**. Niciodată, nici un legiuitor nu a cutezat a declara această faptă ca fiind normală, ca fiind utilă, ca fiind lipsită de pericol social, așa cum se tinde în prezent a se argumenta în unele state. De-a lungul timpurilor fapta a fost blamată **moral și calificată drept infracțiune**, chiar dacă tratamentul penal a variat de la stat la stat. **Esențialul a constat invariabil în aceea că fapta a fost considerată în sine ca fiind infracțiune, independent de locul și împrejurările în care ea se consumă.** Este exact soluția actuală a Codului nostru penal care pedepsește homosexualitatea, independent de locul și condițiile exterioare în care infracțiunea se consumă.

Actualitatea și stringența problemei decurg din două mari direcții:

- 1) Din împrejurarea că numărul prozeților sporește, contaminând familia și societățile civile și amenințând în perspectivă existența speciei umane, și apoi
- 2) Din împrejurarea, lesne de observat, că homosexualii nu mai acceptă doar să fie tolerați ci se solidarizează și pretind, cu nerușinare și cu inconștiența care le sunt tipice, să fie instituționalizați, să fie recunoscuți pe plan legislativ, să se recunoască în interiorul ordinii de drept că ei există ca subiecte de drept, că pot încheia căsătorii, că au deci drepturi subiective, menite să le confere un statut juridic și protecție legală.

În sprijinul acestor pretenții aceste grupări de indivizi se autoproclamă ca fiind minorități, cer protecție legală sub acest fals paravan și invocă fără temei –

„drepturile omului“. **Acel drept al omului care lovește în om nu poate fi un veritabil drept al omului.**

Spre deosebire, deci, de viziunea și concepțiile sociologice – care văd soluții și remedii ce necesită timp la nivel de ani și zeci de ani, legiuitorul este confruntat direct și imediat cu această pretenție și el trebuie să dea acum și nu peste zeci de ani, o soluție juridică. Această soluție juridică trebuie să fie însă temeinic fundamentată, echilibrată, și mai ales de natură să protejeze în primul rând societatea, colectivitatea în sensul cel mai larg, adică în ultimă instanță specia umană. Aceste valori trebuie protejate, nicidecum exhibiționismul sexual, aberant, al unor indivizi cărora le lipsesc criteriile socio-morale pentru corecta apreciere a faptei lor, și care tocmai pentru că sunt aberanți în comportamentul sexual confundă anormalul cu normalul, ba chiar ipostiază conduita aberantă de pe poziții de „superioritate“.

Trebuie să existe deci în continuare o politică penală adecvată care să descurajeze proliferarea, nicidecum să o încurajeze. Trebuie deci să fie pedepsite în continuare aceste fapte, indiferent de locul și condițiile concrete în care ele se consumă.

Care sunt fundamentele acestei răspunderi penale

Fundamentul oricărei răspunderi penale îl constituie **vinovăția penală.**

La rândul ei, vinovăția penală există atunci când subiectul infracțiunii are reprezentarea mentală a faptei pe care el o comite și a consecințelor acestei fapte pe diferite planuri. Lipsa acestei reprezentări, în plan subiectiv, explică de ce anumite fapte penale, deși comise, nu sunt pedepsite; de exemplu nebunul care deși ucide, nu este condamnat, pentru că nu este vinovat, întrucât neavând discernământ el nu are reprezentarea faptei sale și a consecințelor ei.

În cazul homosexualilor, aceștia sunt pe deplin conștienți de faptele lor și de consecințele faptelor lor, ba chiar se afișează și se manifestă colectiv ori individual pentru instituționalizarea lor.

Deoarece din punct de vedere medical nu există o anumită genă responsabilă de acest comportament aberant, rezultă că trebuie să existe o responsabilitate penală a homosexualilor pentru faptele lor.

Dacă s-ar fi stabilit că este vorba de o boală (care atunci trebuie tratată adecvat), de o problemă genetică, nu ar mai fi existat o răspundere penală, dar faptul în sine, prin consecințele lui, ar fi continuat să fie periculos, nociv pentru societate. Prin urmare, aceste manifestări oricum trebuie combătute, niciodată nu pot și nu trebuie să fie încurajate și deci niciodată nu trebuie să fie ocrotite pe cale juridică. Lucrul este atât de evident încât nu mai insistăm.

De aici urmează că a schimba textul Art. 200 C.P. modificând elementele constitutive ale infracțiunii tip și declarând că fapta nu este infracțiune dacă se consumă în intimitate dar este infracțiune dacă se produce în public sau dacă produce scandal public, ar constitui o foarte gravă greșeală a legiuitorului, o eroare cu urmări incalculabile în politica penală pe termen lung.

Ceea ce este nociv și imoral în stradă, nu poate fi permis, și moral, în intimitate, soluția fiind contradictorie și ipocrită în sine. Iar pe de altă parte această soluție este de natură să încurajeze transgresarea faptelor de la interior către exterior, acesta fiind numai începutul unor comportamente aberante, care vor deveni din ce în ce mai agresive și, în final, imposibil de combătut.

De aceea invocarea de către homosexuali și de către susținătorii lor a art. 26 din actuala noastră Constituție este greșită deoarece acest text constituțional se referă și la „bunele moravuri“; deci viața particulară a fiecărui individ chiar desfășurată în cea mai absolută intimitate, trebuie să concorde și aici cu „bunele moravuri“ și evident cu legea în accepțiunea ei juridică.

Recunoașterea, fie și parțială, a homosexualității, în intimitate – ca un „mod alternativ“, ca o „soluție alternativă“ de viață sexuală, este generatoare de grave pericole și deci inadmisibilă juridic.

Textul trebuie menținut în forma sa actuală, chiar dacă, mental, realizăm că unii homosexuali vor continua să se manifeste astfel, în intimitate.

Fundamentele juridice se împletesc cu cele biologice

Rațiuni puternice de eugenie au determinat pedepsirea incestului, lucru unanim admis. Incestul este infracțiune tocmai pentru că raportul sexual între anumite rude (deși se consumă între sexe opuse) conduce la nou-născuți cu informație genetică alterată, ajungându-se ca în șiruri de verigi incestuoase să se producă degenerarea speciei. **Legiuitorii pedepsesc deci incestul pentru că el, prin consecințele lui în plan genetic, afectează treptat calitatea speciei umane, nu neapărat existența ei.** Nimeni deci nu protestează împotriva pedepsirii incestului, deși fapta, prin consecințele ei, nu atacă așa de frontal specia umană. **În ceea ce privește legalizarea homosexualității se găsesc destui susținători, deși aceste manifestări, nu numai că sunt contrare naturii umane, adică structurii bisexuale a speciei, dar atacă însăși existența ei.** Astfel, este evident că cei doi parteneri homosexuali, fie două femei, fie doi bărbați, nu vor putea zămisli niciodată un copil; deci familia homosexuală este esențialmente sterilă. Ea nu contribuie în nici un fel la perpetuarea speciei umane. Dar, prin proliferarea manifestărilor homo și mai cu seamă prin recunoașterea ca instituție juridică a căsătoriilor homo, s-ar putea ajunge, pe termen lung, la desființarea speciei umane. Homosexualitatea atacă deci, din temelii, căsătoria monogamă, la care specia umană a ajuns după acumulări și salturi calitative, pozitive, realizate în mii de ani.

Corelația dintre legile interne și reglementările internaționale la care România a aderat sau va adera. Corelația cu drepturile omului.

Reglementările internaționale și categoria specifică a „drepturilor omului“ sunt din ce în ce mai frecvent invocate de către homosexuali și sprijinitorii lor. Recurgerea la aceste realități juridice, cu elemente de extraneitate, este iarăși greșită și practică fără suficient discernământ. Aceasta deoarece normele respective au de regulă caracter de **norme de recomandare**, a căror receptare și aplicare, într-un sistem de drept intern, este dependentă de elementele specifice cum sunt tradițiile, trăsăturile temperamentale, credințele religioase etc., adică o seamă de factori interni de care atârână integrarea și aplicarea normei de recomandare cuprinsă într-o reglementare internațională. Așa este și mult trâmbițatul punct 8 din Pactul asupra drepturilor omului și multe altele. Dar, desigur, sunt unele guverne, și nu numai din fostele state comuniste care preiau cu ușurință aceste norme de recomandare, le exacerbează și se aliniază la soluțiile din vest, așa-zis „moderne“, trecându-se cu ușurință peste nocivitățile acestor soluții juridice. Rezultă de aici o deplasare dinspre interzis către permis în materia manifestărilor homo, ca rezultat al lipsei de fermitate și al simțului de răspundere al guvernelor naționale. Aceste slăbiciuni în suprastructurile juridice demonstrează tocmai pericolozitatea fenomenelor homo la nivel național și internațional; și mai demonstrează un adevăr elementar, anume că **nu tot ce vine din Occident este bun.** Occidentul are și el nocivitățile lui care se deplasează către Est, contaminând populațiile estice ale căror guverne nu reacționează, de multe ori nici ferm nici prompt. Enumerăm aici: **drogurile**, SIDA, muzica (falsa muzică) rock, toate aceste „manifestări“ fiind însoțitorii permanenți și încurajatori ai manifestărilor homo; rezultatul este că mase de tineri sunt contaminate de acest delir de manifestări aberante, malefice, profund dăunătoare, cultivate **anume** în mass-media.

Examinând deci reacțiile legiuitorilor din diferitele state, rezultă clar **neuniformitatea de soluții** în materii de tratament penal în domeniul manifestărilor

homo, deci lipsa unor criterii stabile și eficiente de normalitate, care să determine soluții corecte, sănătoase, morale și deci constructive pentru om, înțeles ca individ și ca specie. Faptul că unele state pedepsesc iar alte state permit manifestările homo demonstrează **limitele interne** ale criteriilor juridice în această problemă. Mai demonstrează și influența exercitată asupra soluțiilor juridice de către factorii conjuncturali, cum sunt interese politice, economice, sau financiare, sau de altă natură, care pot determina pe un legiuitor intern să accepte o soluție juridică **greșită**, pentru obținerea unor avantaje, reale sau aparente, de moment, periclitându-se însă valori interne mult mai importante, cum sunt sănătatea fizică și morală a unui popor.

De aici rezultă necesitatea **reconsiderării criteriilor** care trebuie să impulsioneze o soluție juridică corectă în acest domeniu al manifestărilor homo, domeniu atât de delicat, de spinos și de periculos.

Aceste criterii nu sunt și nu pot fi decât cele de **normalitate**, care țin seama de modul în care este structurată specia umană și de legile divine lăsate speciei umane prin intermediul naturii sale.

Nesocotirea criteriilor de normalitate, așa cum ele izvorăsc din poruncile divine, este sancționată prin pedepse mult mai grave și mai tranșante decât pedepsele juridice prevăzute în legile scrise, adoptate de societățile așa-zis „moderne“.

Am ajuns la **corelația dintre legile scrise ori nescrise ale oamenilor**, consacrate prin diferite sisteme de drept, și **legile divine**, care trebuie respectate chiar și de legile interne și internaționale, ele trebuind să aibă de fapt ultimul cuvânt, adică o prioritate absolută. Din moment ce, de exemplu, zece state pedepsesc, iar alte zece state nu pedepsesc homosexualitatea, reiese imediat instabilitatea și incertitudinea acestor soluții și faptul că unele din ele (cele ce Nu pedepsesc) sunt profund dăunătoare individului și societății. Principala carență a legilor scrise, alcătuite de oameni, la nivel de guverne sau organizații internaționale constă în aceea că ignoră ori nu țin seama de **constantele umane**, care comandă, în ultimă instanță soluțiile juridice, mai ales în acest domeniu. Poruncile divine, care au avut autoritate, în timp, față de legile nescrise apoi de cele scrise, formulate de oameni, sunt suficiente pentru desăvârșirea speciei umane. Aceasta deoarece poruncile divine reflectă constantele umane și păzesc păstrarea acestor constante în ființa umană, pe tot timpul existenței sale. Iată deci că, în timp ce legile scrise ale oamenilor sunt nestatornice și contradictorii, lipsite de criterii de normalitate, fie în tot fie în parte, dimpotrivă, numai legile divine în exprimarea lor creștină sunt eterne, validitatea lor și a efectelor lor depășind prin veacuri și peste veacuri legile oamenilor. Aceasta deoarece izvorul lor este Dumnezeu. De aici superioritatea și validitatea permanentă a poruncilor divine. În prezent, majoritatea oamenilor fiind întorși cu fața de la Dumnezeu, sunt prăbușiți mai ales moral, viața lor le apare fără sens, condiția lor umană este tragică; nu mai au bucuria de a trăi; caută senzații tari, șocante; se refugiază într-un univers malefic, satanic; în care pericolul răului și al distrugerii domnește arbitrar, fără limite, fără porunci; rezultatul este un om dezumanizat care practică liberul arbitru la tot pasul, care confundă – cu sau fără intenție – binele cu răul, care păcătuiește sistematic, conștient sau inconștient. Aceste două planuri (al alienării și al autoalienării omului), în propriul lui univers, degradează, clipă de clipă, ființa și specia umană, lucru evident pentru oricine are ochii și urechile încă normale.

În încheiere, este suficient să punem două întrebări:

Poate coexista o jumătate de lume compusă din homosexuali cu o altă jumătate de lume compusă din oameni normali?

Și cine poate garanta că homosexualii nu vor dobândi mai devreme sau mai târziu majoritatea în parlamentele lumii?

Așadar, orice parlamentar trebuie să manifeste deosebită grijă și circumspecție când abordează, dar mai ales când votează, pentru că pericolele care decurg dintr-o soluție juridică greșită, sunt incalculabile; insistăm și repetăm: **incalculabile și ireversibile.**

ARTICOLUL 200

*Avocat Ion Predescu,
Președintele Comisiei
Juridice a Senatului*

Dacă fundamentăm practicarea unui asemenea gen de relații sexuale, pe modificări genetice, pe stare anormală, bolnavă, în mod necesar trebuie să ajungem la concluzia, fie a iresponsabilității, fie a tratamentului medical. Prin urmare, n-am putea institui pedeapsa, întrucât persoana în cauză nu ar fi răspunzătoare față de stările de deviere, bolnave, înnăscute. Evident că un asemenea punct de vedere nu corespunde realității celor care practică asemenea gen de relații sexuale și, în consecință, nu trebuie făcută, pe aceste baze, abordarea problemei.

Existența până acum în articolul 200 din Codul penal, a alineatului 1 a avut, în primul rând și în principal, valoare și funcție preventivă. Valoare și funcție punitivă, de sancționare, aproape că nu a avut, de sine stătător. Pentru că orice faptă a ajuns să fie cercetată, supusă justiției și pedepsită numai dacă și în măsura în care a devenit publică. Altfel, nici nu putea fi dovedită. Devenită publică, în raport de rigorile morale ale societății noastre, ea a produs scandal. Și de regulă, asemenea fapte au fost însoțite de atitudini ferme potrivite, din partea celor care le-au cunoscut. Dezbaterile, de regulă, pentru un asemenea proces, având loc în ședință secretă, prezentau interes, luări de poziție și stări de adversitate din partea opiniei publice.

Așa încât, alineatul 1 existent în Codul penal, de sine stătător, repet, a avut aproape numai valoare preventivă. Nu înseamnă că ar fi lipsită de importanță această valoare. Dimpotrivă. Pe lângă alte baze, pe lângă alte temeuri care duc la constatarea unei stări reduse de asemenea fapte în societatea noastră, cum ar fi morala creștină, moralitatea poporului român, educația, instruirea, tradițiile, căsătoria, creșterea copiilor și atâtea multe altele, pe lângă toate acestea, existența în lege a unui text de avertizare, că se pedepsesc asemenea relații, a produs efect. La această concluzie s-ar putea răspunde prin argumentul „per a contrario“ dedus din reglementarea instituită în 1936, care nu prevedea un text similar alineatului 1, existent azi în Codul penal. Dar atunci, cu totul alta era starea moravurilor, nu numai la noi, unde cred că nici nu se putea vorbi de homosexualitate, ci mai ales, în restul țărilor unde astăzi se poate vorbi de asemenea stare de lucruri.

(material preluat cu acordul domnului
Ion Predescu din Monitorul Oficial al României)

HOMOSEXUALITATEA PRIVITĂ DIN PUNCT DE VEDERE PSIHIATRIC

*Medic Primar Psihiatru Rodica Năstase,
Doctor în Științe Medicale*

Homosexualitatea, la fel de veche ca și umanitatea sau ca și păcatul, este prezentă atât în societățile avansate cât și în cele primitive, la toate nivelurile socioeconomice, în toate grupurile etnice și rasiale, în mediul urban dar și în mediul rural.

Deoarece acest subiect are implicații morale, religioase și transculturale, este foarte dificil de abordat pe criterii strict științifice.

Este deosebit de importantă însă această obiectivare științifică, în special când psihiatru este chemat să-și aducă contribuția în rezolvarea problemelor psihosociale pe care le implică acest tip de comportament uman.

De altfel, la Congresul Mondial de Psihiatrie de anul trecut (1994) de la Rio de Janeiro, s-a căzut de acord că psihiatria trebuie să se implice mai mult în problemele psihosociale contemporane.

Din acest punct de vedere, este bine să începem prin a stabili exact, din punct de vedere psihiatric, ce înseamnă homosexualitatea. Termenul **homosexualitate (H.S.)** indică prezența unor gânduri și sentimente erotice față de o persoană de același sex, precum și orice comportament sexual asociat.

Este necesar să cunoaștem **clasificarea H.S.:**

- H.S. secundară unor boli psihice grave cum ar fi schizofrenia, epilepsia, alcoolismul, demența, oligofrenia.
- H.S. de cauze hormonale (hermafroditismul).
- transsexualismul – tulburare psihică încadrată în psihiatrie la capitolul „Tulburări ale identității de gen“ (cei ce solicită la nesfârșit operații de schimbare a sexului).

Există H.S. de cauze **psihosociale:**

- H.S. conjuncturale (lagăre, cămine...).
- H.S. educaționale (structurarea deviată a comportamentului sexual în copilărie, ca de ex. în orfelinate).
- H.S. de alte cauze (droguri, orgii, beții...).

Din punct de vedere al percepției propriului EU al comportamentului homosexual, H.S. se clasifică în:

- **H.S. ego-sintonică** – când persoanele se simt bine așa cum sunt și doresc să rămână așa.
- **H.S. ego-distonică** – cei care suferă că sunt homosexuali.

Cauzele H.S. ego-sintonice

a) cauze **psihiatrice:**

Nu există o corelație evidentă între H.S. și procesele intrapsihice.

Nu există nici un test de psihodiagnostic patognomic (specific) pentru H.S. în afară de anamneză.

b) cauze **genetice:**

Nu există probe convingătoare despre anomalii genetice cromozomiale sau neuroendocrine.

c) cauze **economico-socio-culturale**:

– cauze economice: la populația chukchee din Siberia, tinerii H.S. se complac în acest tip de comportament sexual, pentru că nu au posibilități materiale să-și cumpere nevastă;

– cauze transculturale: se cunosc populații reduse numeric care adoptă aproape exclusiv acest comportament sexual. De exemplu în triburile Keraki din Noua Guinee, Aranda din Australia și Siwans din Africa de Nord femeile sunt obișnuite H.S., fără a exclude și varianta heterosexuală.

În concluzie, este lipsită de temei tendința de a psihiatriza homosexualitatea, adică de a încerca să-i găsești motivații medicale, psihiatrice. Orice homosexual (ego-sintonic) este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică are discernământ.

De altfel problema H.S. preocupă multe societăți, tocmai datorită demersurilor, din ce în ce mai zgomotoase, pe care aceștia le fac în scopul de a deveni legali.

Chiar **Departamentul de apărare al S.U.A.**, țară autorecunoscută ca etalon al democrației, a hotărât recent:

„Persoanele care sunt în armată nu vor mai fi interogate sau cercetate în legătură cu conduita lor homosexuală sau bisexuală, dar toți vor fi informați că homosexualitatea este ilegală (proscrisă) (proscribed = pusă în afara legii) pentru toți membrii forțelor armate ale S.U.A.“

Într-un studiu foarte recent a doi cercetători americani publicat în cea mai cunoscută și serioasă revistă de psihiatrie, anume „American Journal of Psychiatry“, nr. 1, 1995, s-a ajuns la următoarele concluzii:

Din 17 000 de persoane excluse din armata S.U.A. în perioada 1980-1990, din cauza homosexualității, 78 % erau bărbați, cei mai mulți albi.

Motivele excluderii au fost clasificate astfel:

– o parte prezentau tulburări psihice care îi făceau să aibe un comportament instabil;

– o parte reprezentau o sursă de moralitate îndoielnică pentru ceilalți militari;

– iar o altă parte prezentau un nivel de securitate foarte scăzut, putând fi ușor manevrați prin șantaj, sau putând fi ușor seduși de alții.

Autorii au cercetat arhivele scrierilor militare, precum și dosarele din instanțele de judecată, și au concluzionat că cel mai puternic argument pentru excluderea din armată a homosexualilor, **nu au fost tulburările psihice**, ci prezența altor atitudini adverse.

Aceste atitudini, pe care cercetătorii le-au numit „adverse“ au fost cele datorate moralității scăzute, posibilitatea ca acești oameni să poată fi folosiți în scopuri neloiale, ei fiind sclavii viciului lor.

În concluzie, homosexualitatea nu este o boală psihică, nu are cauze genetice, endocrine sau psihiatrice. Deci nu are cauze medicale. Ea poate fi considerată un viciu, și ca oricare alt viciu are o influență cert nefavorabilă atât asupra individului însuși, cât și asupra familiei sale, asupra întregii societăți.

De aceea, ca medic, consider că homosexualitatea (ego-sintonică) nu poate fi tratată ca o boală. Ea trebuie privită și tratată de către societate ca oricare alt viciu.

Societatea are nu numai dreptul, dar și datoria de a aborda acest subiect considerat de unii tabu, în scopul de a informa în special tinerii și astfel de a-i apăra.

Trebuie ca tinerii să afle ce este libertatea, ce este democrația, spre a nu fi tentați să confunde racilele societăților decadente cu valorile morale, pentru care au murit tinerii în sângeroasa iarnă a anului 1989.

ESTE NORMALĂ HOMOSEXUALITATEA?

dr. E.R. Fields

Homosexualii au adus SIDA în America.

Homosexualii au răspândit hepatita mortală printre heterosexuali.

„Homosexualii în armată“ — „drepturile homosexualilor“ — „ei sunt peste tot și sunt exact la fel ca noi“ — aceasta este linia promovată de presa liberală din S.U.A.

Dar este homosexualitatea cu adevărat folositoare pentru serviciul militar, școli și societate? Este acest stil de viață la fel de dezirabil ca și cel heterosexual?

Presa, școlile, unii politicieni și chiar unele religii susțin că homosexualitatea nu se deosebește de unirea dintre un bărbat și o femeie. Detaliile și consecințele practicilor homosexuale au fost suprimate din orice discuție sau dezbateră, chiar și din cele ale Congresului S.U.A., decretându-se drept de dorit a fi îngăduite aceste practici în rândul militarilor.

Care sunt aceste pericole?

Ce fac homosexualii în realitate?

SIDA a devenit epidemică mai întâi datorită homosexualității iar de la aceștia s-a răspândit apoi la celelalte segmente ale populației. Acest flagel n-ar fi atins niciodată Europa și America, unde în principal s-a răspândit prin practicile lor sexuale nefirești și neigienice. **Homosexualii „bisexuali“ și homosexualii utilizatori de droguri infectează populația heterosexuală cu SIDA!** Toate dovezile arată astăzi că această boală a scăpat de sub controlul oamenilor.

În pofida răspândirii ei, anumite grupări persistă în a susține că nu există nici o diferență între practicile hetero și homosexuale. Pentru a evita să șocheze populația normală cu modul în care această boală se răspândește între homosexuali, presa pur și simplu nu menționează nici una dintre practicile lor abominabile.

1) Sexul oral este practicat de toți homosexualii. În cele mai multe din aceste cazuri, ei înghit spermă. Sperma conține aceiași germeni transportați prin sânge și ca urmare, consumul de spermă expune la același risc cu a consuma sânge uman brut.

2) Sexul anal este practicat de 90% din homosexuali și 2/3 îl practică regulat — afirmă în studiile lor Corey și Holmes. Grupul studiat de acești reputați specialiști avea în medie câte 110 parteneri sexuali diferiți și 68 de contacte rectale pe an. În timpul contactului anal, anusul devine un loc în care se amestecă saliva, fecalele, sperma și toți germenii proveniți din aceste surse. Din moment ce peretele rectal are o grosime foarte mică, apăsarea asupra acestuia provoacă frecvent ruperea lui și atingerea directă cu sângele acestor contaminați.

Astfel se poate transmite totodată hepatita B, o altă boală mortală transmișibilă care poate cu ușurință să afecteze populația nevinovată prin servirea hranei, (una dintre profesiile favorite ale homosexualilor fiind în domeniul alimentației publice).

3) Fisting — este practica prin care se introduce mâna și/sau brațul în anus. În practica „kinky“, frecvent folosită de homosexuali, sunt folosite diferite „jucării sexuale“ ca: sticle, cartofi sau chiar gerbile vii (o specie de rozătoare care produc vibrații și care trăiește în Asia și Africa). În orașele mari, unde homosexualii tind să formeze congregații, internarea acestora în spitale este reclamată adesea de urgență pentru extragerea din anusul acestora a unor corpuri străine. Astfel de intervenții sunt însă foarte dificile. Unii rămân mutilați pe viață, fiind nevoiți să poarte definitiv în anus aceste obiecte!

4) Sexul fecal este practicat de 80% dintre homosexuali. Ei ling sau introduc limba în anusul partenerilor și ingerează fecale. Jumătate din ei admit ca regulă de bază această incredibilă practică. Dr. J. Elford din Londra găsea în studiul său din 1992 că homosexualii observați de acesta au continuat această practică (pe care ei o numesc „rimming“) la același nivel cu cel rezultat în studiul său din 1984.

Această bizară, neeuropeană practică a ingerării fecalelor este cauza principală a hepatitelor și infecțiilor parazitice, obișnuite printre homosexuali. Conform unui raport al Departamentului Sănătății Publice din San Francisco, 70 sau 80% din cele 75000 de cazuri de hepatită din oraș sunt înregistrate în rândul homosexualilor.

Hepatita este puternic transmisibilă și răspândită prin condițiile neigienice. Ea acționează distrugând ficatul. Populația nevinovată este în pericol de a se contamina cu hepatita infecțioasă de la homosexuali, care lucrează în mare număr ca bucătari sau chelneri în restaurante.

Autoritățile medicale numesc infecția cronică a homosexualilor cu diverși paraziți intestinali „gay bowel syndrome“. Similar, consumul fecalelor a fost condamnat deoarece cauzează febra tifoidă, herpesul și cancerul. Cam 10% dintre homosexuali admit consumul deliberat al fecalelor și/sau băutul purgativelor contaminate!

5) „Urine sex“ este practicat de 29% dintre homosexuali, aceștia numind-o „golden showers“ (dușuri aurii)! Aceasta înseamnă a bea sau a fi împrăscat cu urină care este o substanță foarte toxică. Consumul de urină poate provoca moartea.

6) Sado-masochismul este o distracție pentru 37% dintre homosexuali. Aceasta înseamnă a tortura sau a fi torturat pentru obținerea satisfacției sexuale. Multe decese survenite în orașe cu populație homosexuală numeroasă au fost atribuite strangulărilor „accidentale“ sau unor cauze asemănătoare în timpul unor contacte sado-masochiste. În San Francisco autoritățile medicale „interesate“ au găsit necesar să țină, contra unor sume mari, ore de sado-masochism pentru homosexuali, în care aceștia învață cum să strângă de gât un partener fără să-i oprească circulația, în speranța că aceasta ar preveni „morțile accidentale“!

7) Contactele sexuale anonime cu străini în WC-uri sunt practicate de 41% dintre homosexuali, în vreme ce 60% comit asemenea acte (cu străini) în așa-numitele „Bathhouses“ (în aparență băi publice, în realitate locuri de întâlnire pentru homosexuali – N. trad.). În timpul acestor și așa riscante contacte circa 64% admit să folosească droguri. Un studiu al doctorilor Corey și Holmes din Seattle (1992) arată că un homosexual sodomizează în medie 108 bărbați și înghite sperma de la 48 dintre ei, se lasă sodomizat și ingerează fecale de la 19 parteneri. Nu este surprinzător că 10% au contactat hepatita B și 7% hepatita A.

Consecințele medicale ale activității homosexuale

Practicile promiscue și neigienice menționate anterior conduc la contactarea de către 78% dintre homosexuali de boli sexuale transmisibile. De la oraș la oraș, între 39% și 59% dintre homosexuali au fost infectați cu paraziți intestinali ca viermi, tenii, amoebe. Aceste tipuri de infecții sunt larg răspândite în mod obișnuit numai în țările din lumea a treia, unde se răspândesc din cauza mizeriei și a ignoranței.

Actele sexuale nenaturale ale homosexualilor sunt singurul motiv pentru care numai în 1992, 83% din totalul cazurilor de SIDA din S.U.A. au fost printre bărbați homo/bisexuali. Bărbații bisexuali sunt vectorul principal de transmitere al acestei groaznice boli în comunitatea onestă, prin contact heterosexual cu o parteneră care poate apoi să dezvolte ea însăși boala.

Este greu pentru homosexuali să transmită SIDA populației nevinovate prin contacte non-sexuale, dar ei pot transmite cu ușurință alte boli groaznice. Marea preferință pentru homosexuali de a ocupa posturi în alimentația publică sau

- asistența medicală ar trebui să fie motiv de îngrijorare. Hepatitele, tuberculozele, paraziții intestinali și alte boli pot fi contactate de la persoane infectate care manipulează alimente sau doar vin în contact cu acestea!

În loc să prevină ca asemenea persoane să vină în contact cu alimente sau cu pacienții, administrația pro-homosexuală Clinton a adoptat legi ce împiedică excluderea lor din asemenea posturi sub pretextul „prevenirii discriminării“.

Contactul protejat – o bătaie de joc

Prin însăși natura sa, homosexualitatea anihilează orice efort al simpatizanților ei de a se asigura că practică „sex protejat“. Ei sunt prin natura lor în cea mai profundă promiscuitate, practică orgii scabroase, sado-masochism, sex anonim.

În orașele mari, cu un contingent important de homosexuali, pentru a satisface poftele lor nefirești, așa-numitele „business-establishment“ au apărut ca ciupercile după ploaie. Este vorba fie de bine cunoscutele gay bath houses, fie de mai puțin cunoscutele rental torture chambers (camere de tortură de închiriat cu biciuri, lanțuri, jucării sexuale...). Acestea sunt așezăminte „respectabile“ ale subculturii homosexuale.

Orice politician care încearcă să închidă astfel de afaceri va întâmpina un bloc compact, organizat și secret de activiști militanți dornici să-i distrugă cariera.

Homosexualii au durata vieții mult mai scurtă

Dr. P. Cameron de la „The Lifespan“ (Durata vieții) a calculat că durata medie a vieții unui alb căsătorit este de 75 de ani și pentru o femeie albă căsătorită de 79 de ani.

Studiul arată că durata medie de viață a unui homosexual este de numai 42 de ani, iar dacă SIDA este cauza morții, vârsta medie scade la 39 de ani. Lesbienele au o durată medie a vieții de 45 de ani.

Moartea violentă, frecventă în rândul homosexualilor

Homosexualii sunt de o sută de ori mai expuși la a fi uciși, de obicei de către alți homosexuali. Ei se sinucid de douăzeci și cinci de ori mai frecvent și sunt de nouăsprezece ori mai mult expuși la accidente rutiere. **Aceasta indică faptul că există grave probleme emoționale asociate cu homosexualitatea.**

Este semnificativ faptul că anterior epocii noastre de „corectitudine politică“, Asociația Americană de Psihiatrie definea homosexualitatea drept boală mintală.

Crima în masă se corelează adesea cu homosexualitatea

Cele mai celebre crime în masă de dată recentă au avut drept autori homosexualii. Criminalul recent executat în Illinois, John Wayne Gacy, criminalul canibal-sexual Jeffery Dahmer și ucigașul de copii Wayne Williams sunt cazuri bine cunoscute. În cazurile Dahmer și Gacy, tinerii căzuți victimă au fost supuși unor groaznice torturi sexuale. Ei au fost strangulați, respectiv mâncați.

Homosexualii îi atacă pe tineri

„Sex după vârsta de opt ani este prea târziu“, este lozinca strigată de o nouă specie de pervertire organizată, **pedofilia**. Deși nu este un lucru cunoscut de populația normală, datorită mascării lui de către mass-media liberală, grupuri militante cu nume ca: the North American Man-Boy Love Association (N.A.M.B.L.A.) și Pedofilii Anonimi (P.A.N.).

Departate de a fi un grup marginalizat N.A.M.B.L.A. are mii de membri care țin mitinguri publice cerând oprirea restricțiilor asupra comportamentului lor scârbos. Mulți dintre acești pedofili importă în America **pornografie infantilă** din țările unde aceste activități au protecția guvernelor liberale, ca de pildă Olanda sau Danemarca.

La o recentă paradă a homosexualilor în orașul New York, membrii N.A.M.B.L.A. au fost primiți cu entuziasm, însă homosexuali mai grijulii căutau să-i excludă în liniște de la acest eveniment. Conduși de profesorul unei școli publice pe care autoritățile au încercat fără succes să-l dea afară din slujbă din apetiturile sale sexuale, contingentul N.A.M.B.L.A. a demonstrat deschis cu semenii lor homosexualii, dintre care mulți erau complet dezbrăcați, scuișând și bătându-și joc de Catedrala Sf. Patrick de pe Fifth Avenue.

Grupuri promovând asemenea crime au sfătuit în ascuns pe aderenți în cele mai bune modalități să câștige încrederea copiilor. O parte din metodele care duc la ademenirea copiilor sunt aplicate de pe poziții de încredere, de pildă profesorii din școli, educatorii sau liderii cercetașilor. Să nu uităm că un membru al Cabinetului Clinton, lesbiana Roberta Achtenberg din San Francisco, a dus o vendetă de doi ani împotriva organizației „Băieților Cercetași” pentru refuzul lor de a permite homosexualilor să fie lideri acolo. În mod clar, cei mai josnici perversi au aliați puternici.

Cum homosexualii nu se pot reproduce, ei trebuie să recruteze tineri în rândurile lor. Deși ar putea fi o evidență discutabilă faptul că o parte din cei mai efeminizați homosexuali ar avea într-adevăr o deviație genetică, homosexualitatea este mai degrabă o perversiune dobândită. Liberalii care folosesc proclamații de la organizațiile de sănătate mintală, pentru a „dovedi” că „homosexualii sunt normali” fac un mare rău tineretului inocent ales pentru seducție de homosexuali!

Presa cotidiană și mass-media au ridiculizat eforturile cetățenilor decenti pentru protejarea copiilor lor de acești perversi agresivi și au relatat doar succint despre existența și organizarea celor care molestează copiii. Cineva ar fi tentat să spună că „șefii” mass-media protejează grupuri, precum N.A.M.B.L.A.

Homosexualitatea – o amenințare a civilizației

De-a lungul istoriei constatăm că atunci când homosexualii au ieșit la lumină pentru a face paradă cu stilul lor aberant de viață în fața oamenilor normali, societatea a intrat într-un declin rapid.

Toate civilizațiile sunt creația heterosexualilor. Când civilizațiile au prins de veste că bărbații nu mai sunt de-acum încolo constructori, războinici și tați, cancelul homosexualității și-a făcut apariția. Viața ușoară încurajează asaltul acestei degenerări. Grecia și Roma au fost două mari civilizații antice care au colapsat în parte datorită efeminării și homosexualității.

Patrioții ar trebui să condamne homosexualitatea ca pe o amenințare la adresa familiei și a națiunii înseși.

Deși este prea devreme să determinăm rezultatul final, creșterea fără precedent a epidemiei SIDA ce răpune ca un flagel neîndurător, ar putea constitui prăbușirea lor. Cum numărul morților de SIDA crește, chiar și prietenii lor vor începe să-i evite ca pe niște purtători de epidemie ce sunt.

Concluzie

Se pune deci într-adevăr o mare întrebare – ESTE NORMALĂ HOMOSEXUALITATEA? La examinarea revoltătorului record al practicilor lor sexuale aberante și a pericolului de moarte ce afectează pe tineri, putem concluziona că NU este normală, fiind o PERVERSIUNE. Ar trebui eliminată pentru totdeauna dintr-o societate sănătoasă.

(material apărut în publicația „Truth Tract”, nr. 6/1994;
traducerea Mihai Gheorghiu și Claudia Buruiană)

HOMOSEXUALITATEA – STUDIU SOCIOLOGIC

Prof. univ. Dr. Ilie Bădescu

1. Pentru o antropologic creștină a homosexualității

Pentru a măsura gradul solidarității sociale, sociologul se folosește de acele mărimi prin care poate determina *nivelul mediu* al „moralității publice” sau „generale” dintr-o societate și, evident, variația acestei *moralități medii*, în timp și spațiu, de la o zonă la alta. Sociologul apreciază că măsurătorile statistice referitoare la alcoolism, crime, violență, divorțialitate, homosexualitate etc. reprezintă indicatorii prin care putem măsura nivelul „imoralității medii” dintr-o societate ori, cu un termen mai neutru, al „demoralizării generale” (adică al *slăbirii* efectului de integrare generală al societății).

Societatea este *indestructibilă și integratoare* în ins. Când această unitate lăuntrică este afectată, forța demoralizării sociale se compune în individ sub forma răului care-l distruge sau care distruge (sinucidere, alcoolism, crimă, homosexualitate etc.). Pentru ca forța aceasta să devină eficientă, ea trebuie să distrugă *stăvilarul sufletesc* al individului și să permită manifestarea liberă de orice regulă a „pasiunilor oarbe”. Acest „stăvilar” este, în viziunea sociologiei solidariste, de aceeași natură cu conștiința colectivă sau comună a societății respective. De îndată ce a fost depășit *pragul critic*, de *cedare* a unității interioare, se declanșează *fenomenul negativ* (sinucidere, crimă, violență, inversiune sexuală etc.).

Din punct de vedere sociologic, homosexualitatea este un fenomen de *răsturnare axială a orientării sexuale* a indivizilor, astfel că în locul orientării spre persoane de sex diferit (heterosexualitate), în individ se dezvoltă o atitudine de orientare spre persoane de *același sex* (homo = același). Această răsturnare presupune o restructurare a întregii baze axiologice a personalității, iar lucrul acesta este posibil dacă societatea și-a pierdut *puterea de reacție* la acele curente care o pot dezorganiza. Lewis Mumford apreciază că în secolul al XX-lea, de pildă, s-a declanșat un asemenea *curent*. El l-a denumit „revolta libidoului” (the uprising of libido). Societatea europeană n-a mai reușit după aceea să opună nimic acestui uriaș front de val al sexualității. Tot răul ei pare a-și avea rădăcinile în această debordare a libidoului peste puterea de rezistență a „stăvilarului culturii tradiționale”.

În mod curios, Freud a explicat fenomenul prin „constrângerile culturii” și, oricum, l-a integrat în clasa „nevrozelor sexuale”: (Mai târziu, un alt psihanalist, Adler, a formulat o „teorie politică a nevrozei”, avertizând că, alături de rostogolirea valului sexualist, societatea europeană suferă de o altă mare energie anarhică, instinctul puterii). Spiritul devine, în viziunea lui Freud, dușmanul corpului și sursa răului. Aceasta este răsturnarea anticreștină a lui Freud.

În creștinism, lucrurile sunt oarecum pe dos: Duhul Sfânt, deci spiritul, este sursa de eliberare a *corpului* și de salvare sufletească. La Freud, dimpotrivă, libertatea este biologică și are rădăcini în corp. Spiritul este suspectat (denunțat) ca o forță care încercuiește omul.

Același lucru îl susține Marx. Eliberarea omului vine nu din procesele sufletești, ci din procesele de ordin material, astfel încât libertatea este echivalentă cu accesul la hrană, la clasele de plăceri și la bani. Așa se ajunge la concluzia paradoxală că tocmai clasa cea mai încercuită materialicește este considerată clasa eliberatoare cu condiția *eliberării de religie* și de orice alte considerații *idealiste* mai înalte pentru a se concentra asupra revendicărilor pur materiale. Aceasta este marea eroare a lui Marx și popoarele au plătit-o scump. Toate „revoluțiile” ordinii materiale și

biologice (de la cea economică la cea biologică sau sexuală, cum a fost denumită) s-au dovedit a fi încadrări prelungite ale crizei în forma ei acută. Adevărul eliberator al neamurilor și al omului a fost Iisus Hristos, nu Marx ori Lenin ori Freud, cei care au predicat eliberarea omului prin *libertatea corpului*. Adevărata libertate este aceea procurată de conversiunea dintre spirit și corp.

Miza unilaterală pe corp este o eroare catastrofală și a condus societățile moderne la cea mai adâncă înfundătură antropologică și ecosomatică dintre cele cunoscute în istorie. Adevăratul model de libertate este cel creștin, căci ne cere să înălțăm corporalitatea la puterea spiritului pentru a face din corp o punte către mântuire.

Cu acesta ieșim din tărâmul sociologiei spre acela al antropologiei. Problema sexualității nu poate fi lămurită prin mijlocirea exclusivă a sociologiei. Modelul mai complet pentru explicația acestui fenomen este acela al *antroposociologiei creștine*.

2. Homosexualitatea și legislația

Dreptul este „simbolul extern“ al fenomenului de solidaritate socială. Cu cât legăturile sociale sunt mai comunitare, cu atât sancțiunile prevăzute de norma juridică sunt mai represive în raport cu cel ce provoacă rupturi ale respectivelor legături comunitare. Sunt societăți care acordă o importanță foarte mare comunității familiale și religioase. În acestea, homosexualitatea capătă și tratamentul cel mai aspru.

În Anglia, de pildă, până în anul 1861, homosexualitatea era pedepsită cu moartea, iar până în anul 1967, homosexualii erau sancționați cu închisoarea pe viață. În America, legile contra homosexualității erau de asemenea de tip represiv, putând merge până la pedeapsa capitală. Deși Thomas Jefferson, președintele S.U.A. și autorul „Declarației de Independență“ a ridicat pedeapsa capitală, el n-a recomandat o legislație nerepresivă. Dimpotrivă, a considerat că pedeapsa cea mai adecvată aplicată homosexualilor este castrarea (la bărbați) și operarea unei găuri în nas (pe jumătate de inch) la femei.

Din legislația S.U.A. în această problemă, trebuie reținut că douăzeci și patru de state (și districtul Columbia) au legi speciale contra sodomiei care merg până la douăzeci de ani închisoare contra practicilor sexuale „nefirești“ (necrofilie, pederație, raporturi anale ori orale etc.). Pentru aceste ultime raporturi sunt sancționate chiar și cuplurile căsătorite (legea se aplică indiferent de sex, status marital sau acordul părinților). În alte state (precum Oregon, Colorado, New Mexico, Nebraska, Iowa etc.) nu există legi speciale cu privire la sodomie. În California, în schimb, există o teribilă toleranță față de homosexualitate, ca și în New York și Florida. În San Francisco, homosexualii și-au creat propriile lor comunități (cuplurile homosexuale sunt admise de lege).

Prin urmare, în aria „civilizației occidentale“, cu cele două subtipururi ale ei – nord-americană și europeană (S.P. Huntington) – întâlnim întreaga scară a dreptului în chestiunea homosexualității. Nimeni în Texas, Arizona, Georgia și Rhode Island, unde homosexualitatea e pedepsită cu douăzeci de ani de închisoare, nu s-a gândit să pună eticheta de „neuropean“ sau de „neamerican“ acestor state și tot astfel, excluzându-i poate pe homosexualii înșiși, nimeni de acolo nu consideră că această lege ar aduce încălcări ale drepturilor omului. Fiind o lege care protejează familia și religia, este considerată „naturală“ și „normală“. Este, de aceea, cu totul anormal ca cineva, o autoritate străină unei țări, să impună o altă legislație decât cea care derivă din conștiința comunitară a societății respective.

În al doilea rând, este absolut ciudat să consideri că legislația din cutare stat reflectă sau nu un *punct de vedere științific*, cum apreciază un sociolog român într-un studiu recent. A considera că există un *punct de vedere științific* diferit de cel religios, moral și comunitar (public), înseamnă a recunoaște că sociologia nu este o *știință a societății* ci o *știință pentru societate*, aplicată de o instanță suprasocietală și emanată dintr-o autoritate mai înaltă decât autoritatea societății înseși, și anume „autoritatea comunității științifice“. În felul acesta, comunitatea științifică

este ridicată la rang religios și este acreditată ca *sacerdoțiu* și ca *religie fără Dumnezeu*, adică o parareligie.

Dar aceasta coboară societatea din autonomia și suveranitatea ei, la rang de „subiect tolerat” și promovează o falsă idee sociologică, conform căreia comunitatea științifică este o „suprasocietate”, adică un *depozit de modele* (rețete) pe care le poate oferi societății concrete (reale), așa cum ar face inginerul cu mașina care s-a defectat.

În realitate, societatea este autonomă, sociologic vorbind, adică își elaborează ea însăși *modelele* și deci normalitatea, iar la *nivelul* ei maximal de manifestare, legăturile sociale capătă caracter religios. Deci, dacă ar fi să căutăm un *nivel de maximalizare* a socialității omenești, atunci acesta ar avea *caracter religios* și dacă ar trebui să derivăm *normalitatea* din socialitatea cea mai intensă, ar trebui să o derivăm din religie, nu dintr-o așa-zisă „știință”. Ce știință este aceea care îmi spune că homosexualitatea este „științifică”, când în practicarea ei sunt anihilate atât *iubirea* cât și socialitatea familială și cea religioasă? A *iubi* înseamnă a-l trăi pe Celălalt, pe Altul tău real (adică Bărbatul pe Femeie și Femeia pe Bărbat), deci pe cel ce se deosebește radical de tine.

Prin urmare, adevărata legislație „științifică” este aceea conformă cu Baza religioasă și familială a societății, nu cea care *anihilează în ins*, unitatea și indestructibilitatea *ființei sale comunitare*.

3. Homosexualitatea ca minoritate socială și ca stigmat

Homosexualitatea este o *minoritate* (având în vedere ponderea ei foarte mică). Care sunt caracteristicile acestei minorități? Ea este o „minoritate exclusivă” și „stigmatizată” (poartă un *stigmat*, de care nu poate scăpa căci acesta cade automat asupra ei din „ștampila publică”, pe care o aplică *societatea însăși* nu o instituție sau un ins).

Din acest punct de vedere, această stigmatizare nu poate fi *anulată de lege*, tocmai pentru că este un fenomen social. Apărătorii homosexualității speră că acest stigmat ar putea fi eradicat prin intermediul școlii, al armatei și al Bisericii. De aceea, ei cer ca homosexualitatea să fie admisă în școli, în armată și să fie admisă de Biserică. Și într-adevăr, homosexualitatea ar putea să iasă de sub stigmatul public, dacă nivelurile cele mai înalte ale „moralității publice”, respectiv ale „conștiinței comune”, adică Educația, spiritul militar și Biserica (instituția cea mai înaltă) ar admite-o și ar *defini-o* ca un „fenomen natural” (conform cu natura) și „obișnuit” (necontradictoriu cu norma și cu tradiția, cu moravurile și cu obiceiurile ei etc.). Deci, dacă *legea* ar sancționa pozitiv homosexualitatea, ea n-ar putea, prin aceasta, să eradiceze *stigmatul public* al acesteia, tocmai pentru că legea juridică nu are eficacitate dacă este contrară moravurilor și religiei, respectiv spiritului comunitar. Acolo unde populația respinge, în proporție de 90% homosexualitatea, legea n-o poate face acceptată și, ca atare, homosexualitatea va rămâne o „minoritate stigmatizată”.

În universitățile americane se încearcă contracararea acestui fenomen de stigmatizare, propovăduindu-se „teoria” că homosexualitatea este un „stil de viață alternativ”, care ar putea fi încercat oricând și de oricine. Mai mult chiar, se dezvoltă propaganda în favoarea „stilului alternativ de viață”, iar libertatea opțiunii pentru acest „stil” este prezentată ca expresie a unui maximum de *libertate* în acea societate și a unei „democrații perfecte”. La această poziție, Biserica și corpul Comunităților (în față cu familia) ripostează, considerând că democrația trebuie să *reproducă* în fundamentele sale „spiritul comunităților omenești”.

Sociologia, căutând o cale adecvată de a tălmăci fenomenul, consemnează o a doua caracteristică a acestei minorități, pornind de la distincția între „minoritățile inclusive” și „minoritățile exclusive”. „Minoritățile inclusive” sunt acele minorități care sunt comparabile cu toate comunitățile umane (de la familie la comunitatea de credincioși, adică la Biserică). „Minoritățile exclusive sunt acele minorități ale căror manifestări nu sunt compatibile cu una sau mai multe dintre comunitățile omenești (Familia, Biserica, Națiunea etc.). În acest fel, afirmarea acelei minorități

aduce, implicit, daune afirmării comunității respective. Ele se află în raport de excludere. Minoritatea homosexualilor se află în raport de excludere totală cu *Familia monogamă europeană* și cu Biserica creștină.

O legislație în acest domeniu trebuie să rezolve problema „codificării unificate” a legilor, adică să pună în acord Codul familiei cu legea de protejare a homosexualității. Societățile europene au procedat în trei moduri:

a) au respins homosexualitatea;

b) n-au dat legi pozitive (au refuzat o legislație de *discriminare pozitivă*), chiar dacă n-au adoptat nici legi de sancționare represivă;

c) au dat legi de acceptare (de *discriminare pozitivă*), dar au modificat atât *definiția familiei* cât și *definiția omului* (admițând că un cuplu de homosexuali este o „familie”, poate fi considerat o „familie”. În acest sens, au admis căsătoriile între homosexuali.)

Problema centrală și dificilă în această chestiune a minorităților exclusive este aceea că simpla lor existență reclamă redefinirea și deci restructurarea *axiomelor* societăților europene, care, cu toată zguduirea secolului „luminilor”, a revoluției franceze și, la vârf, a revoluției comuniste, nu au renunțat să se considere *monogame și creștine* (n-au renunțat la *axioma* familiei monogame și la *axioma* caracterului creștin al omului și al civilizației europene).

Problema homosexualității pune în discuție tocmai familia monogamă și legile creștine, adică tocmai fundamentele societății europene. Sociologic, se poate admite că există societăți europene care și-au pierdut aceste fundamente și pot adopta legislații care nu preiau în spiritul lor aceste axiome. Dar tot sociologic, nu este admisibil ca o instanță suprasocială și transeuropeană să ceară altei societăți, în numele „europenității”, să adopte legi de *discriminare pozitivă* care contravin axiomelor europene și convingerii marii majorități a populației. Și aceasta tocmai pentru că problema minorităților exclusive nu este aceea a raportului cu majoritatea, ci aceea a unui raport de excludere a unor comunități esențiale.

Un alt argument sofistic al revendicărilor homosexuale este acela care susține că o lege represivă ar determina amplificarea fenomenului printr-o recrutare masivă a minorilor. Acest lucru ar fi posibil numai dacă respectiva societate n-ar adopta legi de protecție a minorilor și de întărire a familiei monogame și a educației creștine. Cu aceasta atingem, în fine, chestiunea evaluărilor cantitative ale homosexualității.

4. Sociologia cantitativă și homosexualitatea

Indicii cantitativi ai homosexualității sunt diferit interpretați. Sociologia comunităților vede în cifrele privind homosexualitatea indicatori ai „nivelului mediu al demoralizării societății omenești”. Sociologia homosexualistă prezintă cifrele privind homosexualitatea ca argument al revendicării drepturilor minorității homosexuale. De aceea, și unii și ceilalți admit supraestimările cantitative ale homosexualității. Unii pentru a avertiza asupra degradării societății civile occidentale, ceilalți pentru a-și întemeia pe *norma statistică* pretențiile. Estimările statistice care susțin că 10% din populația globului cuprinde „intervenții de ambele sexe”. (Aceasta înseamnă că, la un total de 5.351 miliarde de oameni în 1991, existau 540 de milioane de homosexuali de ambele sexe. În anul 2000, la o populație prognozată de 8.247 miliarde, ar urma să fie 610 milioane de homosexuali, bărbați și femei, conform datelor consentmate de S. Rădulescu, în „Sociologie românească”, nr. 5, 1994, p. 497. La rândul său, Institutul American pentru Cercetarea Homosexualității „Alfred C. Kinsey”, estimează că 5–6% din populația adultă americană a avut practici homosexuale). Shirley Hyde apreciază că 25% dintre bărbații americani și 15% dintre femei au avut cel puțin o experiență homosexuală în viața lor (cf. *ibidem*). Alte statistici consideră că, în lume, raportul homosexualității la populația heterosexuală este de 1/30.000.

Ce înseamnă toate aceste cifre? E „mult” e „puțin”? Problema nu se pune în acești termeni. Problema sociologiei cantitative este aceea de a stabili variația acestui raport în funcție de mediile sociale, școlare, culturale, rezidențiale etc., adică de

factorii etiologici ai homosexualității. În S.U.A., de pildă, ponderea cea mai mare a homosexualilor este în California, iar centrul homosexualității americane și mondiale (în raport cu densitatea) este San Francisco.

Dacă examinăm condiția sociologică a acestei zone, vom observa -că tot în California este și zona celei mai mari relaxări a axiomelor vieții creștine și numărul cel mai mare de grupări „scientologice“ neoprotestante. California face parte din axul americano-japonez, pe care se distribuie și cele mai semnificative sincretisme euro-asiatice. San Francisco este, prin excelență, un mediu urban alexandrinist, adică mediul *crizei* provocate de declinul unei civilizații istorice, când axiomele culturale ale unor civilizații istorice se prăbușesc, când influențele străine sunt foarte puternice și capacitatea societății de a se autoorganiza și de a-și dezvolta fundamente consensuale este foarte scăzută.

5. Etiologia homosexualității

Cu această problemă, am ajuns, iată, la problema etiologiei homosexualității.

Teoriile etiologice invocă aspecte prin care adeseori se caută o justificare a conduitei homosexuale. Homosexualitatea e atribuită când mecanismelor genetice (absența unor cromozomi, deficitul hormonal etc.) când unor mecanisme psihosociale (nerezolvarea complexelor oedipiene, experiențe timpurii din prima copilărie, socializarea homosexuală: contactul cu o „subcultură“ homosexuală etc.).

„Pentru nici unul dintre elementele etiologice menționate nu există o evidență empirică satisfăcătoare și nici modalități de testare adecvată“ (cf. S. Rădulescu, în op., cit., p. 500). Toate încearcă să construiască ideea unei „personalități homosexuale“, care ar fi îndreptățită natural. Așa cum, de pildă, în teoria lombrosiană s-a încercat acreditarea unei „personalități criminale“ și deci al unui determinism ereditar. Nici una dintre clarificările acestea nu pot să demonstreze că există o *relație directă* între „înclinația“ homosexuală și comportamentul homosexual. Și aceasta pentru că sexualitatea nu este o variabilă *sintetică* și integratoare a personalității, ci o *dimensiune* a persoanei, care, ca orice potențial biopsihic, este utilizată în deplină libertate morală de către individ, printr-un act de liber arbitru. Inșul, deci, poate utiliza această „energie“ fie într-o direcție care susține creșterea și împlinirea personalității comunitare în individ fie în direcția opusă, a proceselor care susțin criza și dimensiunea personalității comunitare în individ.

Problema homosexualității nu trebuie și nu poate fi discutată în afara și independent de problema ontoantropologică a societăților omenești. Cel ce-o scoate din contextul ei „natural“ prelungește criza și contribuie la adâncirea ei. Sexualitatea nu este decât o „energie“ somatică a omului și nu putem discuta problematica omului și a societăților pornind de la sex.

Consiliul Europei, scufundat de curentele hedoniste și de filosofii materialist-biologice ale internaționalelor de stânga, care au năzuit să-l „ucidă“ pe Dumnezeu, să distrugă Biserica, Familia și Neamurile, poate susține orice elucubrație cu privire la sex. Dar ca popoarele să fie somate să-și facă religii civile este prea mult și prea periculos pentru existența neamurilor și pentru supraviețuirea Europei creștine și monogame.

DE LA PĂCAT LA UN MOD DE VIAȚĂ ALTERNATIV

misionar Billy Desloge (cetățean american stabilit în România și convertit la ortodoxie)

Vă putem prezenta experiența noastră personală din S.U.A.

Eu și soția mea trăiam în San Francisco în Key West – Florida. Acestea sunt trei dintre locurile cele mai frumoase din Statele Unite și homosexualii au tendința de a se reuni în locuri frumoase. Sunt persoane foarte sensibile. Eu și soția mea am avut mulți prieteni care erau homosexuali. Și sunt de acord cu dl profesor. N-am întâlnit niciodată unul fericit; e o nefericire adânc înrădăcinată în sufletele tuturor. **Și am văzut cum a evoluat mentalitatea despre homosexualitate în Statele Unite, de la a fi considerată un păcat la a fi considerată o boală, iar acum un mod de viață alternativ.** N-am putea să discutăm astfel în aproape nici o facultate din S.U.A., pentru că profesorii și-ar pierde locul de muncă. La Yale Hraward sau Princetown profesorii sunt obligați să numească homosexualitatea un mod de viață alternativ. Copiii noștri merg la cele mai bune facultăți din S.U.A. și au profesori homosexuali care îi învață că este un mod de viață bun.

În fiecare vară 40 000 de homosexuali vin la Pensycol – Florida pentru că aici sunt cele mai frumoase plaje din țară și fac acte de sodomie în văzul lumii. Fugeam pe plajă astă-vară când un homosexual dezbrăcat s-a apropiat de mine și mi-a făcut avansuri. Voi râdeți, dar eu vorbesc despre o boală gravă, despre un loc în care nu mi-aș mai putea aduce familia. Pot să vă spun și despre parcurile din orașul meu unde homosexualii fac acte de sodomie în boscheți și eu nu-mi mai pot duce familia acolo.

Anul trecut eram cu soția în San Francisco și am vrut să mergem cu tramvaiul și am văzut două femei care se îmbrățișau cu pasiune afișându-și homosexualitatea față.

Voi vorbiți despre educație sexuală, dar trebuie o educație sexuală bazată pe abținerea. Educația sexuală din New York le prezintă tinerilor cum să facă sex anal.

În S.U.A. era tinerilor noștri o numim acum „era disperării“. Și asta pentru că permitem lucruri ca avortul, homosexualitatea, folosirea de droguri, și toate acestea le promovăm ca moduri de viață acceptabile. **Frumusețea adevărată a României constă în faptul că societatea voastră se bazează pe legea lui Dumnezeu, pe cuvântul Domnului. Tatăl meu a fost în România în 1936 după ce călătorise prin toată lumea timp de 11 luni. Și a scris în jurnalul său: „Nicăieri în lume nu am întâlnit o asemenea iubire de viață, un simțământ de bucurie și sărbătoare și o familie atât de puternică“. Te rog, Românie, apără ceea ce ai. Îl ai pe Dumnezeu care are grijă de destinul României. Cred că dulceața și umilința inimii românului este solul cel mai fertil din lume pentru evanghelia lui Iisus Hristos. Țara mea ar avea nevoie disperată de lumina din sufletul creștinului român.**

Protejați, protejați, protejați ceea ce aveți!

Mulțumesc.

– Este adevărat că există manuale, școli unde se vorbește despre actul homosexual ca despre un act normal?

Nu numai că se vorbește despre homosexualitate ca normală dare este prezentată ca un mod de viață **dezirabil**. Următorul pas în America sunt **drepturile pentru pedofili**. Adulții insistă asupra dreptului lor de a face sex cu copii:

Când deschizi ușa păcatului atunci vrei din ce în ce mai mult.

– Care este atitudinea pastorilor?

Din păcate biserica în S.U.A. a fost adormită mulți ani. Se făceau avorturi de 10 ani și doar cea catolică lua măsuri. Era o biserică în San Francisco în care acum 2 ani pastorul s-a ridicat și a dat-o afară pe contabilă care spunea că este lesbiană. Și a devenit singurul pastor din San Francisco care predica homosexualitatea ca un păcat. Și nici o altă biserică nu i s-a alăturat. Casa i-a fost incendiată și slujbele îi erau întrerupte de militanți homosexuali.

Deci biserica din România ar trebui să se trezească acum, să se ridice și să adopte o poziție fermă. Pentru Dumnezeu luați o poziție, pentru adevărurile din Biblie pentru că păcatul este păcat.

Vă spun din nou aveți o cultură prețioasă și minunată.

Păstrați-o și construiți pe fundamentul ei. N-o lăsați să fie mânjită.

(materialul prezentat este o selecție din cuvântul rostit la conferința „Homosexualitatea, propagandă a degenerării umane“, conferință ce a avut loc la data de 19 ianuarie 1995, în Aula Universității.)

LEGALIZĂM FĂRĂDELEGEA?

*inginer IOAN CĂTĂLIN IAMANDI
deputat județul Galați*

În Parlamentul României s-a propus modificarea art. 200 din Codul penal, care prevede: „Relațiile sexuale dintre persoane de același sex se pedepsesc cu închisoare de la 1 la 5 ani“.

Această faptă este cunoscută sub numele de sodomie și este considerată de creștini drept păcat strigător la cer.

Cei căzuți în păcatul sodomiei, adică homosexualii, sunt pedepsiți potrivit Codului penal în vigoare cu închisoare, ca măsură de protejare a membrilor societății, încercându-se astfel limitarea pericolului de extindere a acestui act împotriva firii.

Dintre argumentele aduse pentru anularea acestei pedepse se invocă:

1. – fapta ar avea la bază acordul reciproc dintre două persoane, dacă nu deranjează pe alții, ca respect pentru viața intimă a individului;
2. – dacă este libertate și democrație după Revoluție, să fie și pentru homosexuali;
3. – obligația impusă de Consiliul Europei.

Noțiunile de bine și rău, permis și interzis, sunt clar delimitate de Dumnezeu pentru creștini. Iar societatea românească este creștină deoarece a primit Evanghelia propovăduită de Sfântul Apostol Andrei acum aproape 2000 de ani și întrucât peste 90% din cetățenii țării și-au declarat apartenența la una din confesiunile creștine (86,7% ortodocși, 5% catolici etc.).

Plecând și de la aceste realități chiar legislația noastră are la bază principiile moralei creștine sprijină familia monogamă, condamnă bigamia, poligamia, hoția, crima, mărturia mincinoasă, recunoaște ca zi de odihnă duminica, ziua învierii Domnului Iisus Hristos etc.:

În țara noastră toate bisericile și cultele creștine, precum și cultul musulman și mozaic condamnă sodomia.

Și atunci în interesul cui se încearcă acordarea acestei libertăți? Este clar că nu în interesul majorității cetățenilor normali ai țării, ci doar a grupurilor de homosexuali din țară și din străinătate.

Avem dreptul să lovim în valorile moralei creștine, care sunt la baza societății noastre, în numele libertății și democrației?

Suntem noi parlamentarii mai presus de Dumnezeu, să declarăm răul bine și fărădelegea lege?

Consecințele apărute în urma modificării articolului 200 ar fi dezastruoase:

A. Dacă nu s-ar pedepsi sodomia, intrând în legalitate, homosexualii ar obține statutul de minoritate sexuală și s-ar organiza după exemplul altor țări (S.U.A., Marea Britanie, Belgia, Danemarca, Olanda, Germania etc.). Prin manifestații, marșuri, apeluri la toată lumea, ei au făcut presiuni asupra conducătorilor acestor state să le acorde drepturile oricărei minorități într-o țară democrată. Astfel au ajuns să obțină dreptul la propagandă la radio, televiziune, presă, dreptul la sedii, la cluburi, la baruri, restaurante, magazine, dreptul la căsătorii legale între doi bărbați sau între două femei, dreptul de a înfia copii, pe care să-i crească la fel, sărbătorirea Zilei Mândriei Homosexualilor și Lesbienelor etc.

Fiecare minoritate legală este ocrotită pentru a nu dispărea și a se putea dezvolta cât mai prielnic fiind considerată un bun prețios al omenirii.

Poate fi o fărădelege considerată ceva atât de valoros încât să fie ocrotită, oferind celor căzuți în păcatul sodomiei statutul de minoritate sexuală?

Scopul urmărit de homosexuali este posibilitatea de a prezenta păcatul lor strigător la cer ca fiind un act normal deoarece este permis legal, iar pe robii acestei fărădelegi drept oameni cu un comportament normal care nu ar prezenta nici un pericol social pentru ceilalți membri ai societății.

B. Menționez că o faptă care nu este pedepsită între majori nu poate fi pedepsită nici între minori și nici între majori și minori.

C. „De ar dobândi omul toată lumea și va pierde sufletul său ce va folosi? Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?“ Marcu 8.36, 37.

Chiar refuzăm să vedem consecințele ireparabile ale răspândirii acestui viciu în rândul tinerilor, spre pierderea sufletului lor?

Chiar dorim să cadă copiii noștri în plasa homosexualilor?

Oare pentru astfel de libertăți au murit atâția tineri în Decembrie 1989? Acesta este viitorul pe care îl pregătim copiilor și urmașilor noștri?

Dorim noi ca viitorul țării și poporului nostru să fie praful și cenușa după exemplul cetățitorilor Sodoma și Gomora care și-au atras mânia Domnului tocmai pentru aceste păcate?

D. Dacă s-ar accepta ca argument libertatea acordului reciproc dintre două persoane respectând viața intimă doar cu condiția de a nu deranja pe alții prin scandaluri publice sau săvârșite în public, ar însemna să acceptăm și bigamia și haremul și incestul distrugând astfel societatea noastră creștină.

Ar însemna să legalizăm și căsătoria unui bărbat cu mai multe femei, a unei femei cu mai mulți bărbați și chiar a unui grup de bărbați cu un grup de femei!

Cine ar mai educa copiii și în ce morală?

Iată unde ar conduce vicleanul argument al respectării vieții intime, în numele libertății și democrației, atunci când nu se ține cont de normele moralei creștine.

De aceea este obligatoriu ca legile omenești să respecte granițele dintre permis și interzis lăsate de Dumnezeu.

Dezastrul moral al societăților umane a pornit de la acceptarea nepedepsirii faptelor interzise de Dumnezeu.

Bulgărele de zăpadă o dată pornit se transformă în avalanșă și nu mai poate fi oprit, devastând totul în cale.

Toate aceste consecințe negative pot fi evitate numai dacă se menține pedeapsa prin lege a homosexualilor păstrând actuala formulare din Codul penal art. 200.

În țările care au permis libertate homosexualilor, datorită extinderii practic imposibil de îngrădit a numărului lor a apărut și reacția de autoapărare a unei societăți confruntată cu acest flagel. Exemplu: în Statele Unite între anii 1980-1990 au fost dați afară din armată peste 17000 de militari activi pentru că erau homosexuali.

Homosexualii sunt considerați în Statele Unite persoane labile deoarece fiind dependenți de acest viciu care le marchează viața asemenea unui drog pot fi șantajați și de aceia nu mai pot fi acceptați în armată.

Nici Consiliul Europei, nici guvernele țărilor membre în acest for nu pot impune României obligativitatea acceptării legalizării homosexualității.

În caz contrar ar însemna că țara noastră și-a pierdut independența și suveranitatea națională.

Fiind creștini avem obligația să ne rugăm la fel pentru toți cei care ne fac bine sau rău, prieteni și dușmani, credincioși sau atei adică pentru toți păcătoșii inclusiv pentru cei căzuți în robia acestui păcat.

Ne rugăm pentru iertarea greșelilor lor, luminarea minții și lepădarea de această fărădelege să se poată mântui și ei dar nu avem dreptul de a realiza condițiile căderii altora în păcat.

Suntem datori să ne rugăm pentru ca fiecare om să fie miluit după marea mila Domnului și binecuvântat cu al Său Har și a Sa iubire de oameni, căci Dumnezeu nu vrea moartea păcătoșilor ci îndreptarea și mântuirea lor iar un om miluit și binecuvântat de Dumnezeu face numai lucruri bune.

Apărarea cetățenilor normali ai societății de extinderea homosexualității este un DREPT CÂȘTIGAT prin prevederile în vigoare din Codul penal.

Obligația noastră prioritară ca parlamentari rămâne ocrotirea intereselor majorității oamenilor normali și nu a oferi celor cu comportament anormal posibilitatea de a se prezenta ca normali și în acest fel să poată să-i atragă pe alții la un mod de viață aberant.

Fiind convins de responsabilitatea morală a fiecăruia dintre colegii mei parlamentari indiferent de opțiunea lor politică sper că vor fi respinse propunerile de modificare ale art. 200 Cod penal.

Dumnezeu să ne lumineze și să ne ocrotească pe toți.

„Vai nouă, dacă am ajuns mai fără minte decât animalele și mai nerușinați decât câinii! Căci ei nu se împreunează așa, ci firea lor își cunoaște hotarele“.(...)

„Dacă unii nu realizează și încearcă o deosebită plăcere în asemenea voluptăți, să nu te miri, căci și nebunii stăpâniți de delir, făcându-și singuri rău și făcând lucruri îngrozitoare, râd și resimt ca pe o plăcere ceea ce li se întâmplă. Dar pentru asta nu spunem că au scăpat de nebunie, ci că sunt într-o stare de nebunie foarte gravă, pentru că nici măcar nu își dau seama în ce stare se află. Iar noi, nu de la cei bolnavi, ci de la cei sănătoși trebuie să ne pornim judecățile. Și orice păcat mi-ai invoca nici unul nu-l va egala în nelegiuire pe acesta.

Iar dacă cei care sunt pradă pasiunii acesteia ar fi conștienți de ceea ce se întâmplă cu ei, ar prefera să moară de o mie de ori decât să continue“.

(Sfântul Ioan Gură de Aur – Omilia a IV-a la Romani)

CUPRINS

– Motto – Romani 1. 22–28, 32	c 2
– Apelul P.F. Teoctist Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române	1
– Memoriu împotriva legalizării homosexualității.....	2
– Apelul ASCOR, FOR, și LTOR	4
– Perspectiva teologică – pr. prof. univ. dr. Constantin Galeriu	5
– Perspectiva juridică – avocat Emil Popescu	7
– jurist Ion Predescu	11
– Perspectiva medicală – medic psihiatru Rodica Năstase.....	12
– dr. E. R. Fieldes	14
– Perspectiva sociologică – prof. univ. dr. Ilie Bădescu.....	18
– Perspectiva civică – Billy Desloge.....	23
– ing. Ioan Cătălin Iamandi.....	24
– Motto – sf. IOAN GURĂ de AUR.....	27
– Cuprins	28

*ASCOR mulțumește tuturor celor care doresc să sprijine
financiar asociația.*

cont B.R.D. valută 1520796062646 S.M.B. Unirea

cont B.R.D. lei 4072996062646 S.M.B. Unirea

„Vai nouă, dacă am ajuns mai fără minte decât animalele și mai nerușinați decât câinii! Căci ei nu se împreunează așa, ci firea lor își cunoaște hotarele“.(...)

„Dacă unii nu realizează și încearcă o deosebită plăcere în asemenea voluptăți, să nu te miri, căci și nebunii stăpâniți de delir, făcându-și singuri rău și făcând lucruri îngrozitoare, râd și resimt ca pe o plăcere ceea ce li se întâmplă.

Dar pentru asta nu spunem că au scăpat de nebunie, ci că sunt într-o stare de nebunie foarte gravă, pentru că nici măcar nu își dau seama în ce stare se află.

Iar noi, nu de la cei bolnavi, ci de la cei sănătoși trebuie să ne pornim judecățile.

Și orice păcat mi-ai invoca nici unul nu-l va egala în nelegiuire pe acesta.

Iar dacă cei care sunt pradă pasiunii acesteia ar fi conștienți de ceea ce se întâmplă cu ei, ar prefera să moară de o mie de ori decât să continue“.

(Sfântul Ioan Gură de Aur – Omilia a IV-a la Romani)